

Adéu visual, 4a part (l'última)

Un relat de: [Jubal](#)

CAPÍTOL VII

L'Eulàlia es mira el sobre de color blau cel que li va donar ahir la filla d'en Sergi. Sap que no l'hauria de llegir perquè el Joan va parlar d'un moment precís i aquest encara no ha arribat, però tampoc sap quan arribarà. Sap també que la nena va cometre un error en donar-li el sobre però sent com una buidor incomprendible... Uns mots secrets escrits pel seu millor amic dins d'un sobre blau... "segurament estaran escrits amb mala lletra", pensa quasi inconscientment. Però què hi deu posar?

L'obrirà, però ara encara no. No vol fer-ho, no té ganes de traïr tan fàcilment els desigs del seu amic. Però barrina i barrina i cada cop veu més clar que el Joan porta uns dies força estrany: parla menys, quan ho fa sovint diu alguna frase incoherent, sembla estar deprimit però és com si no els volgués dir res, però bé... qui sap... potser ja li havia dit quelcom al Quim... o a la Remei (el seu gran amor)... "Mare meva! Sempre serem com adolescents!" es diu en veu alta, com si fos un pensament que s'hagués de treure del cap.

I tot i aquesta depressió que sembla posseir-lo, tot i la ceguesa que el té anul·lat... és al·lucinant: l'altra dia deia de tornar al Montseny. L'Eulàlia pensa, en un instant fugaç, que els homes són incomprendibles. Que no en va tenir prou amb aquella patacada? O, és clar... potser el que vol és poder xerrar amb la Remei, simplement.

L'Eulàlia veu que no ho sap, que tot aquest reguitzell d'idees se li dibuixa desenfocat, segurament com hi deuriem veure els ulls del Joan fa uns mesos... Però ella no està cega ni res per l'estil, a ella simplement li pot la son i sap que se n'ha d'anar a dormir. Però no sense abans obrir aquell sobre blau. Així és que l'obre i en llegeix el seu contingut mentre una llàgrima aventurera decideix passejar per la seva galta i amb la mà dreta s'agafa per no caure davant d'aquella nova debilitat que li envaeix el cos i la fa tremolar. Vol cridar però es troba amb una gola seca, vol plorar més però té por que les llàgrimes se li gelin a la cara, tant freda s'ha quedat de sobte, tant paralítica...

El Quim pensa en el seu amic, en com l'està afectant tot això de la seva ceguesa i s'adona que, pensant-ho fredament, és molt comprensible... Sí, què faria ell si no pogués gaudir dels colors, de les mirades d'altra gent, de l'art de la vida? No ho sap. No s'imagina la seva vida sense tot el que veu. Però té esperança: per molt que el Joan li va dir l'altre dia que ja no podia més, que se sentia abatut, ell creu que ho superarà, que aprendrà a conviure-hi com una trava més que li posa la vida i que haurà de superar per no caure. Però clar, un cec no pot veure les traves, no pot evitar algunes caigudes... com la d'aquell dia de Cap d'any sortint de casa de la Remei o com la de fa uns mesos al Montseny...

"I ara per què hi deu voler tornar?" La pregunta bull al cap del Quim com si tota la vida depengués d'aquella simple excursió. "Haurem de vigilar-lo molt que no torni a caure..." Marxaran l'endemà al matí. Ara sap que ha de dormir per demà resistir tota l'excursió, que sens dubte se'ls farà esgotadora, però hi ha quelcom que el fa remoure's al llit: no sap què li ha de dir al seu amic... Tant que es coneixen i s'aprecien i ara no sap quins mots emprar per no arribar al tema de sempre i agreujar la depressió del Joan.

La Remei està histèrica. Vol posar a punt tota la casa perquè demà, quan arribin els seus amics de la capital, ho vegin tot ben curull, ben arreglat. Així els causarà bona impressió i com que sap que acabaran tots molt cansats del passeig els proposarà (com a mínim al Joan i a l'Eulàlia) que es quedin a passar la nit. Ja els ho té tot ben preparat: les cambres del segon pis amb llençols nous a cada llit, en una d'elles el seu marit hi ha penjat un quadre que tenien des de feia molt temps i que calia penjar... els hi agradaria? I què passaria si no els hi agradava?

A més, què dintre hi deuria venir a fer el Joan? I també vindria aquell home jove, el... com es deia? Sergi! Això. Gairebé no el coneix i no li agrada massa la idea de tenir estranys a la casa.

CAPÍTOL VIII

Acaben d'agafar un tren a l'estació de Passeig de Gràcia. És diumenge al matí i al tren només hi ha uns quants grups de persones que, com ells, mig endormiscats, emprenen una sortida de diumenge cap al nord de Catalunya. Ells concretament baixaran a Sant Celoni, on els esperarà el marit de la Remei amb el tot-terreny atrotinat.

Un cop surten de la gran urb, la filla del Sergi enganxa el seu cap a la finestra i observa el paisatge amb delit. Cada cop que veu alguna cosa bonica o que li crida l'atenció diu quelcom que al Joan li sembla cruel:

-Mireu! Mireu! Què maco!

Mentre el Joan s'empassa el dolor, el Sergi i l'Eulàlia es miren a la nena amb un somriure indescriptible. L'Eulàlia de fet se'ls mira a tots amb aquell mateix somriure, amb aquella expressió imprecisa, com si fos un ninot i estigués a punt de desmontar-se-li la cara en qualsevol moment.

-Eulàlia, fas mala cara... et passa algo?

-No, Quim, res... tranquil.

-Eulàlia... dóna'm la mà i gaudeix el paisatge per mi.

De sobte, tota ella es commociona. El Joan sembla adonar-se'n al trobar el tacte de la seva pell tibant però no diu res. El viatge segueix. Passen una bona estona en silenci. El Sergi està llegint i el Quim veu la cara de la seva filla que ja es comença a avorrir de mala manera.

-Clàudia, Clàudia, juguem a un joc, vine... senta't al meu costat.

-Vale!

-Veó veó...

-¿Qué ves?

-Una cosita...

-¿De qué color es?

-...

L'Eulàlia apreta fort la mà del Joan i segueixen el viatge.

Ja són a Sant Celoni. El Joan ja ha provat diverses llàgrimes salades mentre el Quim i la nena jugaven, però ara està més serè. Sap perfectament el que vol. El marit de la Remei ja els està esperant, alegre de tornar-los a veure. I ella també, impacient, al costat del seu home. Múltiples salutacions i abraçades, petons, apretades de mans... tot sembla anar com cal, la vida sembla meravellosa. Però no pas d'igual manera per a tots.

S'encabeixen com poden al tot terreny i emprenen el viatge cap a la casa de la muntanya. El Joan li fa l'ullet a la nena i aquesta li somriu d'amagatotis. Saben que els uneixen dos sobres de color blau cel, una estranya complicitat que la nena no arriba a copsar. En Joan sent un "t'estimo" a cau d'orella i, seguidament, la mateixa que li ha dit es dirigeix a tot el grup:

-Nois, què us semblaria si pugéssim per aquell caminet tan bonic? Sé que dóna més volta però ens podríem aturar al mirador. Allò és tan bonic... I em sembla que el Joan volia anar-hi, oi? Què us sembla la idea?

-Jo encantat, Eulàlia, de fet pensava de fet pensava proposar-vos d'anar-hi més tard, però si hi anem ara... doncs perfecte. Però el que digui el conductor, eh... sens dubte.

-I és clar, home! Si això és el que voleu, cap al mirador s'ha dit!

Eel Joan ja ha començat a repassar el seu món. La seva vida ha passat de ser nítida a ser grisa. Sap que molta gent li diria que es posés les piles i ho superés, però el seu desig ara per ara no és aquest, sap que mai ho aconseguiria i així ho va explicar en un dels dos sobres blaus que va donar a la nena. Ara agafen el desviament que duu al mirador, ho sap pels sotrats del cotxe.

Mai més. Mai tornarà a ser qui era, sap que, com digué Martí i Pol, és "l'altre", però no té la força del poeta, ell mai ha sabut escriure, mai ha sabut estimar i l'únic que ha tingut a la seva vida és la música i els ulls. Aquells ulls blaus que ja de petit li deien que els tenia tan preciosos. Potser si que eren preciosos, potser per això mateix havien sigut delicats i efimers. Potser la bellesa ja ho tenia això...

-Ai, sabeu què em van comentar ahir? Saps aquell home que compartia habitació amb tu, Joan, el dia que et vaig conèixer a Sant Pau? Doncs ahir a la nit va morir en un manicomi... I va dir que aviat també moriria algú... Puto boig.

El Joan s'estremeix.

-Aquests feixistes... tots acabaran igual - diu per dir algo.

-Oh! Mireu... que alts que estem! Quina por caure per aquí!

El Joan comença a tremolar davant les paraules de la nena. Té por? No, pànic. Però està decidit a fer-ho.

L'Eulàlia li posa una mà a l'esquena mentre la Remei diu alegre "ja hem arribat!"

Quan ja han sortit tots del cotxe senten l'aire fred i cruel. Contemplen tots admirats aquella vall plena de boira esfilagarsada i tots semblen estar feliços. El Sergi s'apropa al Joan i li intenta parlar, però aquest l'interromp:

-No sóc ningú. La meua vida no val res. He fracassat.

-Mai es fracassa, Joan. La vida sempre troba solucions i els nostres desigs són possibles, sempre s'acaben fent realitat.

-Però és que el meu desig ara és molt complicat... de fer i d'entendre...

-No sé què dir-te, potser hauries de repensar-t'ho.

-No, ja m'he repensat prou coses a la vida. Ara vull fer un pas més.

I el fa. I s'acosta perillosament al precipici.

-Vagi amb compte Joan!

Sent que vol acabar, que el seu adéu visual es va acabar fa molt i que ara vol donar el seu adéu vital. I fa un pas més. I es desequilibra mentre sent un crit de la nena petita i després un de tots els que l'havien estimat.

Cau.

Als auriculars del mp3 del Sergi sona un piano atormentat després d'una lletra que deia "hope there's someone, who'll take care of me, when I die". I l'Eulàlia sap (només ella) que aquest, en el fons, ha sigut un final feliç. Sap que s'ha acomplert un desig.

